

Slovanský národ

 dfens-cz.com/slovansky-narod

Áčko

3.11.2013

Nebudu popírat to, že mám Německo rád. Můj osobní pohled na celou českoněmeckou problematiku tím je zkreslený. S mým pozitivním vztahem (a obdivem) k Němcům to tak ale nebylo vždycky, i já jsem jako spousta ostatních vyrůstal v tom, co nás tu učili po druhé světové válce Rusové – že Němci jsou v podstatě nepřátelský národ, který se na nás (kromě soudruhů z DDR samozřejmě) chystá přes naši západní hranici zaútočit aby nás znovu, stejně jako za druhé světové války, zotročil.

Postupem času jsem začal o tomhle „oficiálním“ výkladu dějin pochybovat. Přišlo mi to divné. Celé naše vzdělání jsme masírováni informacemi o tom, jak se český národ musel neustále bránit proti německému „živlu“. Husiti byli přece čeští bojovníci, bojovali proti cizákům, co mluvili pod katolickým vedením hlavně německy. Na začátku husitství musel král naší slavnou Karlovu univerzitu zachránit tím, že z ní vyhnal cizáky, hlavně tedy Němce. Národní obrození bylo skvělé, vzniklo samo spontánně vyvěrající z české slovanské duše, která byla v té době zatlačena mrzkými „rakušáky“ na dno německého temna. Pak se začali ozývat sudeťáci a přitáhli sem Hitlera, který tu chtěl všechny Čechy povraždit. A nakonec jsme se ubránili. Já jsem se ještě ve škole učil, že jsme se dostali pod ochranu našeho velkého slovanského bratra, tedy Sovětského svazu, a ten nás před další agresí ze strany Němců ochrání. Teď se asi učí něco jiného.

Člověk musí umět pochybovat a tahle historie s jednostranným znovu a znovu působícím agresorem je už z principu věci pochybná. Když si o tom člověk zjistí víc, dozví se například, že i po záchraně staroslavně české Karlovy univerzity a praktickém vyhnání „cizáků“ se na Univerzitě nezačalo mluvit česky, nadále se vyučovalo latinsky

a většina lidí na univerzitě stejně nadále mluvila německy, protože to už tehdy byl jazyk vyšších vrstev českého národa a jako „český národ“, který dekretem kutnohorským získal většinu hlasů se označovali všichni lidé pocházející z Čech, bez ohledu na to, jakou řečí mluvili. Přestal jsem tolik věřit tomu, co jsem se učil ve škole a udělal jsem si na věc vlastní názor.

Celá podstata češství a českého národního cítění tak, jak ho známe dnes, vznikla během 19. a 20. století a je založena na vymezení se proti Němcům, obnovení používání národní slovanské řeči a vůbec vymezení se vůči okolnímu tehdy vznikajícímu německému národu. V reakci na to, jak ve Frankfurtu probíhal proces utváření se Německa jako národního státu, samozřejmě za účasti (byť malé) podobně cítících obyvatel Čech a Moravy, začala se část české společnosti tomuto procesu bránit a upnula se k národnímu sebeurčení Čechů jako slovanského národa. České národní cítění tedy od doby národního obrození vyvěrá ve své podstatě z negativní sebedefinice. Otázka samozřejmě je, do jaké míry je dobře, že jsme Češi prakticky jenom z toho důvodu, abychom nebyli Němci. Na posledních prezidentských volbách je krásně vidět, do jaké míry otázka „němectví“ nebo „rakušáctví“ toho jednotlivého člověka dokáže vzbudit národní cítění i v jinak laxních obyvatelích České republiky. Když pomíneme sračkovitost obou kandidátů, není žádné pochyby o tom, že „cizáctví“ Schwarzenberga bylo hlavním důvodem jeho prohry.

Ve svém soukromém pátrání po původu jednoho jména ve své rodině jsem narazil na monografii Německá příjmení u Čechů autora Josefa Beneše (1902-1984). Tato publikace vyšla u nás až v roce 1998, tedy více než 10 let po autorově smrti. V době komunismu nebyla z „ideových důvodů“ vydána. Co byly ty ideové důvody je zcela jasné – v knize se nemluví o státním uspořádání, o komunismu nebo kapitalismu, většina publikace je zcela technický popis toho, jak z německých slov vznikala příjmení používaná v Čechách a na Moravě. Autor navíc knihu píše zásadně z českého pohledu (formulace

„poněmčováním .... jsme trpěli“ apod.). Monografie ale také obsahuje úvod, který stručně shrnuje pronikání němčiny do čech, praxi počesťování přistěhovalců ve vnitrozemí a poněmčování obyvatel v příhraničních oblastech, dokumentuje množství smíšených manželství a praktickou nejednoznačnost ve věci národnostního sebeurčení většiny obyvatel ve chvíli, kdy se je na jejich národnost začal někdo ptát. Jako takový tento dokument samozřejmě podkopává mýtus o slovanském původu současných čechů a jejich sounáležitost s matičkou rusí a proto také nemohl být za minulého režimu vydán.

V průběhu historie došlo v Čechách k takové míře k promíšení původních Čechů s Němci, že příklon k německé nebo české národnosti byl konečně jen otázkou cítění a pocitu kulturní a jazykové sounáležitosti a nikoli otázkou původu nebo etnicity. Beneš (správně na straně Čechů) píše: *„V pohraničních oblastech Čech a na Moravě a ve Slezsku i ve vnitrozemských městech jsme v důsledku průmyslového rozmachu ztratili mnohonásobně více svých příslušníků, než jsme získali z poloněmeckých rodin... ve Vídni splynuly s Němci statisíce našich lidí a jen menšina si udržela české národní vědomí do druhé generace. Dokonce jsme tam ztratili i syny veřejných českých činitelů, jako byli buditelský básník Milota Zdirad Polák, lékař Albert, filologové Šembera a Vondrák a další.“*

Kniha samozřejmě mluví nejenom o českém původu Čechů, připomíná i české národní buditele s jednoznačně německými předky, jako byl Jungmann, Miroslav Tyrš (nar. jako Friedrich Tiersch, syn německého lékaře) a podobní.

Téma zůstává politicky nekorektní i dnes, prakticky se o něm nemluví, politici se mu cíleně vyhýbají protože nechtějí dráždit stále ještě protiněmecky naladěné obyvatele, kterým já říkám rusofilní vohnouti. Jde zejména o poválečné vyhnání „Němců“ – přiznat, že současní Češi nemají čistě slovanský původ a že vyhnání „Němci“ byli

prostě součástí stejného národa (byť je Adolf přesvědčoval o opaku), by znamenalo přiznat, že jsme si po válce vyhnali pod vedením (naprosto cizích) rusů vlastní příbuzné, a nikoli „cizáky“.

31.10.2013 Áčko

| 1 2 3 4 5 | (2x známkováno, průměr: **3,00** z 5)

377x přečteno